

Een skivakantie om van te suizebollen **(Ski Whizz)**

Komedie in twee bedrijven

door

RICHARD INGHAM

vertaling

L. Slokker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN SKIVAKANTIE OM VAN TE SUIZEBOLLEN – SKI WHIZZ** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RICHARD INGHAM** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Ernst Edelbaum
Leslie Bookett
Philip Butler
Jenny Lorrimer
Helen
Cecily Lacock

DECOR:

Het stuk speelt in de hal van een typisch Oostenrijks pension. De entree van een typisch Oostenrijks pension. De muren zijn of wit, of glanzend goudachtig hout. Achter in het toneel is een uitgespaard gedeelte met een bureau met daarop een telefoon. Boven het bureau hangt een overdreven groot bord met "receptie" Rechts voor het receptiegedeelte is de deur naar de eetzaal, rechts achter is de deur naar de keuken en de badkamer beneden. Dat is een klapdeur. In de achtermuur is een raam waardoor je bergen met sneeuw kunt zien. Op de rest van de muur hangt een levensgroot: "bord Hotel Edelbaum heet u welkom". Deze muur is geknikt zodat Leslie's rodel-slee eraf kan glijden in het tweede bedrijf.

In de L is een grote houten deur. Verder de trap, en een grote ingebouwde kast. (*zie tekening*) Het meubilair bestaat uit gemakkelijke stoelen met een hoge rug, sofa's, en een paar salontafeltjes. Op de receptie en de salontafels zijn stapels folders. Er zijn twee papiermanden. Aan de muur bij de voordeur is een grote bel. Er hangt een zwarte dienstmeisjesjurk met witte manchetjes en kraagje aan een hangertje aan de muur vlakbij de eetzaal.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

Als het doek opgaat is het toneel nog leeg. Met grote haast komt Edelbaum vanuit de keuken het toneel op. Hij is een grof gebouwde man van voor in de dertig, hij draagt een grijs vest en broek, en een opvallend bloemetjes schortje om zijn middel. Hij heeft een grote borstelvormige snor. Hij praat met een licht Oostenrijks accent. Dit is geen komisch accent, en moet worden gespeeld als dialect. Edelbaum maakt af en toe fouten in de engelse taal. Hij wordt nogal hardnekkig gevolgd door Leslie Bookett, een jonge man van een jaar of twintig, met een kleurige spijkerbroek, een schreeuwerig T-shirt, een glimmend zwart jasje met kettingen gedecoreerd, en schoenen met metalen plaatjes. Zijn haar is paars. Hij heeft een milde uitdrukking op zijn gezicht en spreekt met een Yorkshire accent. *(NB: Leslies kleren kunnen worden aangepast aan de op dat moment heersende kledingstijl van jonge mensen)*

Edelbaum *(druk bezig, en hij doet ook nog alsof Leslie er niet is)*: O, mein Gott, o, mein Gott, oh, mein Gott. *(hij gaat naar de receptie, fladdert wat met een pumeau en legt de stapels folders recht, druk doende en geagiteerd. Hij houdt een moment pauze en leest trots de brochure voor)* Hotel Edelbaum, een nieuw en sprankelend gasthof naar beste Oostenrijkse traditie. *(hij gromt tevreden, ziet dan Leslie, kijkt op zijn horloge, en gaat dan weer grimmig verder met stoffen)* O, mein Gott.

Tijdens de nu volgende conversatie legt Edelbaum het registratieboek op de receptie netjes, zet de telefoon beter neer, verandert iets aan het bordje Hotel Edelbaum heet u welkom, *(het hangt nu scheef)* wrijft over de bel, fladdert hier en daar over de meubels met de plumeau, en zet een paar stoelen een klein beetje anders. Leslie loopt als een hondje achter hem aan, doet hetzelfde als hij: in een poging te helpen, maar maakt alles alleen maar erger. Hij slaat de folders van de tafel, loopt overal tegenaan, en alles loopt mis.

Leslie: Waarom ben je zo boos?

Edelbaum: Boos? Wie?

Leslie: Jij!

Edelbaum *(verbaasd)*: Ik?

Leslie: Ja, jij!

Edelbaum *(geeft toe, met een schouderophalen)*: Ja, ik ben boos.

Leslie: Ik kan er niets aan doen.

Edelbaum: Ik ook niet.

Leslie: Oom Ernest?

Edelbaum: Ernst, het is Ernst!

Leslie: Sorry.

Edelbaum: Waarom moest mijn zuster zo nodig een Engelsman uit Leeds trouwen?

Leslie: Omdat ze in verwachting was, denk ik. Dat is zo de gewoonte in onze familie.

Edelbaum: Hij heeft haar gebruikt. Mijn arme zuster Ursula.

Leslie: Als dat zo is, is het wel de laatste keer. Ze heeft hem definitief de deur uit gezet sindsdien. En daar ben ik dan, kleine Leslie Bookett, op verzoek, vrolijk en fruitig, en klaar om in te springen. Het is uw eerste dat in het hotel, nietwaar? Ik ben hier precies op tijd gekomen.

Edelbaum: Precies op tijd! Een half uur voor de gasten van Famski Familie Reizen aankomen; noem je dat mooi op tijd? Ik heb geen tijd meer om je in te werken, geen tijd om iets te organiseren geen tijd om ook maar ergens over te praten, Er kunnen elk moment zes mensen aan komen, en ik moet zorgen dat het ze aan niets ontbreekt. Zes tegelijk!

Leslie: Ik kan u toch helpen

Edelbaum: Helpen? Waarmee? Met koken? Met schoonmaken?

Leslie: Ik ben heel goed met toiletten.

Edelbaum: Schoonmaken?

Leslie: Repareren. Daar heb ik een opleiding voor gehad. Je bent boos vanwege die jurk, nietwaar?

Edelbaum: Nou...

Leslie: Het gaat om die jurk, dat kapje, en dat nuffige schortje. Je had je hotel graag willen sieren met een leuk dienstmeisje in een zwart jurkje en witte hoe-heten-die-dingen.

Edelbaum: Oké, dat is waar. Toen je moeder zei dat ze Leslie zou sturen om te helpen, dacht ik dat ze je tweelingzuster bedoelde.

Leslie: Dat is Robin.

Edelbaum: Ik dacht altijd dat Robin een jongensnaam was en Leslie een meisjesnaam.

Leslie: Daarom kregen we altijd van die vreemde kerstkadeautjes elk jaar. Ik heb de grootste collectie poppen en kanten ondergoed van alle jongens bij ons in de straat.

Edelbaum: Het gaat niet alleen om de jurk.

Leslie: Ben je nog ergens anders boos over?

Edelbaum: Ik ben boos over dat paarse haar. In Oostenrijk hebben jongen mannen die in respectabele hotels werken geen paars haar en

rare kleren met kettinkjes.

Leslie: In Leeds is dit heel gewoon Vind je het niet mooi?

Edelbaum: Nee, helemaal niet.

Leslie: Mijn moeder is daar vast heel teleurgesteld over. Je schijnt niet erg blij te zijn me te zien, en zij dacht dat ze je een groot plezier deed door me de reis hierheen te betalen zodat ik je kon helpen, aangezien je geen vrouw hebt, of niets.

Edelbaum: SSSSSSTTTT!!

Leslie (*heel zachtjes*): Aangezien je geen vrouw hebt of niets.

Edelbaum: SSSTTT!!

Leslie: Ja, hoor eens, oom, zachter kan ik het niet zeggen.

Edelbaum: Zeg niets over een vrouw. Zweren!

Leslie: Zweren? Heel vervelend, die dingen. Maar daar heb je gelukkig prima zelf voor.

Edelbaum: Zweer je dat je aan niemand zult vertellen dat ik geen vrouw heb?

Liesie: Wat is er aan de hand, oom Ernest? Waarom bent u zo opgewonden? Is het een samenzwering? Lopen hier spionnen rond?

Edelbaum: Leslie, in de naam van je moeder Ursula, dit is heel ernstig.

Leslie (*fluistert samenzweerderig*): O. Okè.

Edelbaum: Mensen die hier komen vinden allemaal: ik moet vrouw hebben

Leslie (*opgewekt*): Maar jij geen vrouw hebben.

Edelbaum: Nee.

Leslie: En wie heeft ze dan verteld dat je een vrouw hebt?

Edelbaum (*in het nauw gedreven*): Ik. Ik heb het gezegd, tegen de reisorganisator.

Leslie (*neemt hem in bescherming*): Daar hebben ze toch niets mee te maken.

Edelbaum: Daar hebben ze wel iets mee te maken. Famski Familie Reizen gebruiken alleen hotels die worden gerund door een man en zijn vrouw. Maar ik heb mensen nodig in hotel, dus..

Leslie: Dus heb je gezegd dat je een vrouw had.

Edelbaum: En als je zuster was komen helpen, had ik kunnen zeggen dat zij de vrouw des huizes was.

Leslie: Dus toen Leslie langskwam viel je hele plannetje in duigen, hè?

Edelbaum (*bibberend*): Ja! Maar wat kunnen we er aan doen?

Leslie: Ik kan voor je werken. Ik heb een baantje nodig. Ik kan klusjes voor je doen. Ik kan de ober zijn; en de toiletten repareren, de leidingen nakijken, en zo.

Edelbaum (*negeert dit voorstel*): Als iemand vraagt waarom vrouw niet hier: is in Meyrhofen, boodschappen doen. Begrepen? Meyrhofen.

Leslie: Boodschappen. Juist, Meyrhofen. Geen punt.

Edelbaum (*heeft er weinig vertrouwen in en slaat wanhopig een blik naar het plafond*): Geen punt, hè? (*hij kijkt op zijn horloge*) Mensen kunnen nu elk moment binnenkomen. Ik wil niet dat mijn gasten je zo zien. Ik zal je geld geven (*dat doet hij*)

Leslie (*verrast*): O, dank u wel, oom Ernest

Edelbaum: Ga naar het dorp en koop daar fatsoenlijke kleren. Oostenrijkse kleren (*hij gebaart naar zijn eigen kleren*) Goed?

Leslie: Goed. Eenmaal Oostenrijkse kleren.

Edelbaum: En kun je iets aan je haar doen?

Leslie: Geen probleem, dat groeit er binnen acht maanden weer uit. (*het geluid van een bus die dichterbij komt*)

Edelbaum (*in paniek*): De bus. Ze komen! Snel, wegwezen! (*Edelbaum verdwijnt snel naar de keuken. Leslie sluit zichzelf op in de kast*)

Philip (*vanuit de coulissen*): Is dit het? (*zijn stem klinkt wat verwonderd*)
Nou ja, als je het zeker weet. Nee, nee, dat is goed. Het lukt wel.

Leslie (*komt uit de kast*): Rotkast. (*hij bevrijdt zich van een borstel en een plumeau, gooit ze weer in de kast, en slaat de deur met een klap dicht. Leslie rent naar de keukendeur, grijpt de jurk mee, en verdwijnt uit het zicht. Philip komt binnen door de voorduer. Hij is een man van achter in de twintig, gemiddelde lengte, en een vriendelijke uitdrukking op zijn gezicht. Hij gaat gebukt onder de last van twee grote koffers en een paar ski's. Er hangen skischoenen om zijn nek. Er is een plastic zak onder de arm die hij niet nodig heeft voor de ski's Hij laat opgelucht zijn spullen vallen en kijkt de kamer rond. Na een pauze wordt hij gevolgd door Jenny, een grote vrouw van in de dertig. Ze blijkt wat slungelig te zijn in haar bewegingen. Ze draagt een kleine handtas en een middelgrote schoudertas. Philip ziet haar pas als hij zijn spullen heeft laten zakken. Jenny weet niet of ze iets moet zeggen of niet*)

Philip: O, hallo.

Jenny (*nogal bonkig*): Hallo. Ik ben Jenny Lorrimer. Ik logeer hier.

Philip: Ik ook. Ik ben Philip. Aangenaam kennis te maken. Goeie genade, is dat alle bagage die je bij je hebt? Dan lijkt dat van mij wel heel overdreven, vind je niet?

Jenny: Eigenlijk hoopte ik erop dat er een aardige man zou zijn die me zou helpen met de zwaardere spullen.

Philip: O, juist, Zwaardere dingen. Ja. Volk! Volluk! (*zwakjes*) Volk! Goed. (*hij loopt naar de voordeur*)

Jenny: Ontzettend bedankt. Het staat buiten bij de bus. De chauffeur heeft alles juist uitgeladen. Ik moet zeggen: ik hoopte al dat jij het was.

Philip: Pardon?

Jenny: Nou ja, weet, je, wanneer je zo'n bus in komt, in het donker en

zo, al die kilometers van huis, ik bedoel, dat is toch heel romantisch, nietwaar? Helemaal van Dorking naar Oostenrijk om te gaan skiën en zo, dan ga je vanzelf denken aan de romantiek van het reizen in vreemde landen. En dan vraag je je wel eens af wie er nog meer in je hotel zitten als je aankomt.

Philip: Ja. Juist. Misschien kan ik beter...

Jenny: En toen was jij het.

Philip: Van mijn kruin tot mijn tenen.

Jenny: En dan ben je zo blij, want je had gehoopt, ik bedoel, je ziet eruit als iemand waarmee je wel iets gemeen hebt. *(hij gaat in de richting van de deur)* Heb jij ook zulke gevoelens?

Philip *(probeert nog steeds bij de deur te komen)*: Kan wel.

Jenny: Ik ook. Daarom was ik er zo zeker van dat je met iemand, nou ja, met jou dan eigenlijk, goed op kan schieten. Ik voel zulke dingen aan.

Philip: Ja. Ik kan beter je bagage gaan halen, voor de bus verder rijdt, met al je spullen.

Jenny: Oei. Sorry, dat ik je zo aan de praat hou.

Philip: Geeft niet. *(Philip gaat naar buiten)*

Jenny *(stort in een stoel en slaat haar hand tegen haar voorhoofd; in wanhoop)*: O jee, meisje, je hebt het weer helemaal verkeerd aangepakt.

Edelbaum *(komt binnen vanuit de eetkamer. Hij draagt nu zijn grijze pak met een jasje en zonder het schortje. Hij borstelt het jasje een beetje af met zijn handen, trekt zijn das recht, en spreekt alsof hij een groep van twaalf mensen voor zich heeft)*: Welkom, welkom! *(wanneer hij verder gaat is hij verbaasd over het feit dat er niemand is, maar gaat door, terwijl hij achterdochtig naar Philips bagage kijkt)* We zijn erg blij dat we gasten van de Famski Familie Reizen mogen ontvangen. Ik heet iedereen heel erg hartelijk welkom, ik hoop dat u het hier naar uw zin zult.... *(hij ziet Jenny)*

Jenny *(staat op)*: Hallo.

Edelbaum: Een?

Jenny *(onzeker)*: Ja.

Edelbaum *(opgewonden)*: Mijn lieve godenschemering/mijn hemel, grote goedheid, één! *(hij kijkt rond of hij de andere vijf verwachte gasten nog ziet)* Eén! Ha! *(hij rent naar de receptie, worstelend met zijn woede)* Wat is uw naam?

Jenny: Jenny Lorrimer

Edelbaum *(schrijft alles zorgvuldig op, en probeert zijn boosheid in te slikken)*: Dank U.... Lorrimer is uw achternaam?

Jenny: Ja.

Edelbaum: Dan moet ik eerst schrijven... *(hij probeert het voor zichzelf*

op een rijtje te krijgen) voornaam...

Jenny: Jenny.

Edelbaum: Dat is de voornaam, die moet er achter. Dat is een van die kleine weetjes die bij het hotelvak horen. Het is een moeilijk vak.

Jenny: Dat denk ik ook

Edelbaum (*wordt getroffen door de sympathie in haar stem. Hij glimlacht naar haar, en ontspant zich even*): Juist. Wat is uw beroep?

Jenny: Ik werk bij personeelszaken.

Edelbaum (*schrijft verder: personeelszaken*): Wees aardig tegen de gasten. Groet ze allemaal vriendelijk (*hij wordt weer gegrepen door wanhoop*) Zes mensen had ik verwacht en nu komt er maar een! Dit is een ramp! (*hij haalt een papier uit zijn zak en geeft er een klap tegen*) Ze hebben het me beloofd! (*hij recht zijn rug, vastbesloten*) Dit neem ik niet. Ik ben een man! Natuurlijk! Ik sta in mijn recht. (*hij loopt met grote stappen naar de voordeur, zijn agressie staat weer recht overeind*)

Philip (*komt ruggelings binnen. Wederom verborgen onder koffers, skischoenen, ski's, extra pakjes. Het is nog erger dan de eerste keer. Hij heeft een paar handschoenen tussen zijn tanden. Doet zijn mond open en laat het paar handschoenen vallen*): Dit is alles, ik wist dat ik het in een keer kon redden, als ik het zou proberen

Edelbaum (*scherp*): Ah, nog een gast misschien? U ook hier logeren, alstublieft?

Philip: Dat zeggen ze.

Edelbaum: Alleen u en mevrouw? Verder niemand?

Philip: Alleen wij.

Edelbaum: Zo! (*hij zwaait met het papier alsof het een banier van gerechtigheid is. Staande op de trap schreeuwt hij tegen de chauffeur, die niet te zien is. Hij zwaait met het papier, hij slaat er op hij springt op en neer. Hij is helemaal opgewonden*) Hé jij, chauffeur! Hoe zit dat? U bent toch Famski Familie reizen? Ja toch? Waar zijn dan die andere mensen? Ik heb er hier maar twee. Dit kunnen jullie me niet aandoen!

Jenny (*ziet hoe Philip kijkt. Ze zijn allebei Engels gegeneerd bij het zien van een buitenlander die zijn zelfbeheersing verliest*): Beetje opgewonden.

Philip: Lijkt er wel op.

Jenny: Bedankt voor de bagage. Fijn gedaan, heel fijn.

Philip: Geheel de uwe.

Jenny (*geleid en aangemoedigd door deze woorden*): O ja?

Edelbaum: Wat zeg je daar van? Hier belofte, wit op zwart, drie echtparen. Waar zijn ze? Heb kamers al klaar. Heb diner al klaar. Toch niet? Wat? Wat? (*het geluid van een bus die de deuren dichtgooit, en*

wegrijdt. Edelbaum bijna geen woorden van verontwaardiging, bijna in tranen, volledig over de rooie): Oké, oké, gaat weer. Oké. (hij gaat de gang in en doet de deur dicht) Ik begrijp. Buitengewoon vervelende speling van het lot? Toch? (tegen Philip) Goed, goed. (het lukt hem tegen haar te lachen) Soms zit het mee, soms zit het tegen.

Philip: Kunt u misschien onze bagage naar boven brengen?

Edelbaum (kijkt hem glazig aan, is zijn tegenspoed nog aan het verwerken): Ja, ik, oké. Welkom, lieve gasten, welkom. Gasthof Edelbaum (hij zegt kennelijk een uit zijn hoofd geleerd lesje op, en komt er steeds beter in) is blij gasten van Famski Familie Reizen te ontvangen. We hopen: u heeft het heel naar uw zin.

Jenny: Hartelijk bedankt.

Philip: Ja, bedankt, en... (hij wijst naar de bagage)

Edelbaum: U bent mijn eerste gasten. Ik heb geen gasten eerder gehad. U bent het begin van mijn nieuwe, gelukkige leven.

Jenny: Jeetje.

Edelbaum: Ik ben de eigenaar. Heet toch zo? Eigenaar van dit alles. Ik ben Heer Edelbaum, vroeger bij de civiele dienst. (schudt Jenny de hand) Hallo.

Jenny: Hallo.

Edelbaum (geeft haar een brochure): Neem folder, alstublieft.

Jenny: Dank u wel.

Edelbaum (geeft Philip een hand): Hallo

Philip: Hallo.

Edelbaum (geeft hem een folder): Neem folder, alstublieft.

Philip: Bedankt.

Jenny: Wat een prachtige folder. Zulke mooie kleuren.

Edelbaum: Nu opnieuw inschrijven. (hij gaat naar het buro en doet het boek open. Tegen Philip) Naam, alstublieft.

Philip: Meneer Smith, Philip.

Edelbaum (dit brengt hem helemaal in de war, maar hij redt zich er uit): Dus Smit als u eerst schrijft, is achternaam eerst. En Philip, wat u dan zegt, is voornaam, daarna. Juist. Beroep?

Philip: Beleidsadviseur Nee, dat was ik vroeger. Ik ben op de vlucht, op zoek naar mijn toekomst, probeer aan mijn verleden te ontsnappen, hoop op een nieuw en gelukkig leven.

Edelbaum: Ik geloof, dat ik het heb. Dus, Mevrouw Lorimer en Meneer Smith. Een echtpaar, ja? Eén kamer?

Philip: Nee.

Edelbaum: Nee? Geen echtpaar?

Philip: Niet getrouwd. We hebben twee kamers nodig.

Edelbaum (verbaasd en geschokt): Twee kamers?

Philip: Ja.

Edelbaum: Twee kamers. *(hij gooit zijn pen op het bureau uit wanhoop)* Wat moet ik nou? Wat? Mijn berekening fout, twee mensen, twee kamers. *(hij probeert het positief te zien)* Natuurlijk geweldig. Ik ben zo blij. Welkom bij pension Edelbaum. Zulke aardige mensen. *(dan grijpt de wanhoop hem weer naar de keel)* Wat moet ik doen? Eerste dag, nu al berekening fout!!

Philip *(ironisch)*: Typisch geval van jammer.

Edelbaum: Ja.

Jenny: Wat een enorme pech.

Edelbaum: Wat moet ik doen?

Philip: U kunt ons onze kamers laten zien. Dat lijkt me een goed begin.

Edelbaum: De plannen.

Jenny: Wat voor plannen.

Edelbaum: Voor mijn leven.

Philip *(dreunt op)*: Twee kamers, Zwei Zimmer, bitte. *(zijn ongeduld is duidelijk merkbaar en hij is een stoorzender in de conversatie tussen Jenny en Edelbaum)*

Edelbaum *(wordt helemaal vertrouwelijk tegen Jenny)*: Zulke goed uitgewerkte plannen. Met de bank. Ziet u, ik heb hier drie kamers voor twee personen. Ik zeg tegen bank: Drie kamers voor twee, voor zoveel shilling per nacht, met ontbijt en diner.

Philip *(afstandelijk en geërgerd)*: Zwei Zimmer, bitte. *(overdrijft het frans)* Deux chambres, s'il vous plait.

Edelbaum *(negeert Philip)*: Ik krijg zoveel geld per week... per maand, per seizoen. Ik zeg: oké bank, Ik heb geld, u leent geld. Bank zegt, oké, Herr Edelbaum, wij hebben geld, wij lenen geld. Jij betaalt terug, anders nemen wij hotel.

Philip: Dos

Edelbaum: Ja, je gelooft niet dat het waar is. De hotel zelf. Hotel Edelbaum, nemen ze dan mee.

Philip *(met overdreven spaanse intonatie)*: Habitaciones, por Hoor eens, Herr Edelbaum, het spijt me vreselijk, maar...

Edelbaum *(stopt Philip met een gebaar dat een agent in het verkeer gebuikt)*: Ik begrijp. Oké. Twee kamers. Kom mee. *(hij begint energiek de trap op te klimmen)*

Philip: En de bagage. *(Edelbaum met veel bombarie en een heleboel gepuf, legt de ski's in de kast onder de trap, en neemt voorzichtig een klein beetje van de bagage. Er blijft nog een heleboel staan. Philips loopt erlangs, naar de trap)*

Jenny: Je kunt hem dat toch niet allemaal laten dragen.

Philip: Jazeker kan ik dat.

Jenny: O nee, tenslotte hebben wij Engelsen een naam op te houden in het buitenland, nietwaar? *(Philip pakt de koffers en gaat de trap op. Jenny pakt de kleinste tas, die overblijft, en houdt daarmee de eer van het vaderland hoog. Philip en Edelbaum verdwijnen de trap op. Jenny klimt de trap op. Wanneer ze bijna boven is gaat de voordeur open en komt Helen binnen. Zij is een knap meisje van ongeveer zesentwintig. Ze draagt een kleine handtas)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto